

МОНТЕР II, 1964.

АНДРЕЈА ШТАМПАР, 1966.

ШЕТАЧИ НА МЕСЕЧИНИ, 1966.

ВЕЛИКА БРОНЗАНА ПТИЦА, 1966.

У ЧАСТ АНДРЕЈА РУБЉОВА,
1976.

ВЕЛИКА РЕЛИКВИЈА, 1967.

ЈЕДРА II, 1972.

СТУДИЈА ЗА СПОМЕНИК
ЈОВАНУ ЦВИЈИЋУ, 1993.

ОКЛОПНИК III, 1960.

ОТО ЛОГО

Рођен 1931. у Београду. Завршио Академију примењених уметности у Београду 1954. Излагао од 1953. до 1983. године. Упокојио се 2016. године у Београду.

СПИСАК РАДОВА

СКУЛПТУРЕ

Порџреј М, 1955, мермер, 38×22×24 cm

Монџер II, 1964, бронза, 44×23×16 cm

Андреја Шџампар, 1966, патинирани гипс, 64×37×28 cm

Шејџачи на месечини, 1966, патинирани гипс, 30×48×25 cm

Велика бронзана џиџица, 1966, бронза, 125×80×65 cm

Велика реликвија, 1967, бронза, 111×77×40 cm

Једра II, 1972, алуминијум, 59×59×17 cm

Порџреј машинџе I, 1965, бронза, 50×47 cm
(вл. Музеј савременџе уметности, Београд)

У језџру I, 1966, бронза, 42×37 cm

Сџудија за сџоменџк Јовану Цвијићу, 1993, патинирани гипс, 70×30×21 cm

Оклопник III, 1960, бронза, 43×35×17 cm

Пасџирица, 1950, гипс, 41×30×12 cm

Порџреј машинџе 2, 1966, бронза, 86×62 cm

Реликвија 4, 1966, алуминијум-бронза, 50×38 cm

Порџреј машинџе 4, 1967, бронза, 59×43 cm

Скулџијура 39, 1969, бронза, 46×28 cm

Порџреј машинџе 5, 1969, бронза, 56×40 cm

ПАСТИРИЦА, 1950.

ПОРТРЕТ М, 1955.

издавач ЈМУ Радио-телевизија Србије • за издавача Драган Буџошевић, генерални директор РТС; Владимир Вуљетић, председник Управног одбора РТС • аутор изложџе и текста Љиљана Порчић • председник савета РТС за ликовно стваралаштво Никола Мирков • руководиџац служџе баштина и културна продукција РТС Александар Јелисавац • одговорни уредник галџерије РТС Петар Ђиновић • уредник Ана-Марија Симоновић • извршни продуцент Славица Стефановић • лектор Раша Станисављевић • фототрафије Драган Вучковић • графичко обликовање Предрат М. Поповић • штампа Штампарџа РТС • тираж 500 примерака • Београд, децембар 2018.

Заквалџујемо Спомен-парку „Крагујевачки октобар“ на уступљеним фототрафијама.

на насловној страни Птица 3, 1965.

PTC|3

@GALERIJARTS

BASTINARTS

RTS.RS

ПОСЛЕ 32 ГОДИНЕ АТЕЉЕ ОТА ЛОГА

Галџерија РТС, Таковска 10, Београд
Ог 25. децембра 2018. до 20. јануара 2019.

PTC

Још од самога улаза у атеље, видите да ту „раде“ два поједнако добра мајстора. Један ствара портрете, снажне и реалистичне, грандиозне споменике, други је очарани ходочасник апстрактне скулптуре, јасан и прецизан – ослобођене креативности. Али, то је само почетна илузија. У беспрекорно сређеном атељеу ради само један мајстор, уметник аутохтоне биографије, Ото Лого.

Скулптура за Лога није била резервна ни утешна област, већ суштинско подручје постојања, унутрашњи дијалог са самим собом.

прича о длету

Лого је рођен 1931. године у Београду, од оца Јаноша и мајке Марије. Његов је отац био дрводељске струке, мајстор свог заната, те је било природно да се у кући налазило мноштво алатки.

По Логовом сећању, отац је имао и једну естетску жицу, која је лагано утицала и на њега самог, па се зарана забављао правећи сам себи играчке. Могућности су биле огромне: длета, кесери, турпије, лењири... били су свуд око њега. Могоа је да оживљава облике из дечије маште до миле воље. Задивљен дечаковим умећем, отац га је називао „мој вајаре“.

Почетком 1941, због наступајућег рата, Логови одлазе у Суботицу, где он стиче основно и средње образовање. Већ 1946, са једва 14 година, заједно са неколицином другова организује изложбу скулпторских радова. То је била трећа или четврта изложба у новооснованој Југославији. Било је јасно: скулптура је његов сан, који мора темељно одсањати.

По повратку у Београд, уписује се на Академију примењених уметности. Схвата да је то једини пут којим жели да иде, вредно црта, копира, слуша своје професоре и 1953. доспева до изложбе завршних студената Академије. На њој је Лого имао шест радова, а два су одмах била откупљена: *Балетске ције-*

лице, сада у Народном розоришту у Београду, и *Портирей девојке*, коју је убрзо Јосип Броз поклонио турском министру.

Ови су догађаји били значајан подстицај за младог уметника.

Потом се лагано нижу године успеха: Венеција, Њујорк, Париз, Милано, Атина, Лондон, Београд...

1974, магична година, доноси му награду УЛУС-а за скулптуру „Златно длето“.

Дечаков сан постаје златна стварност којом доминира скулптура. Она у себи садржи магијску моћ недокучивог – оне величанствене тајне света што на крају свега остаје и даље загонетка.

1962. година – посебно значајна, такорећи прекретница у читавом Логовом опусу: завршио је једно стилско и тематско дугогодишње истраживање (*Скулптура 12 и Израсињање*) и кренуо новим путем.

Одлази у Париз и поново доживљава Бранкусија, озбиљно студирајући његове обликовне принципе, који му помажу да дефинише свој будући, коначни став: „Форма скулптуре мора бити прецизно формулисана.“ Напорно радећи, спроводи ново вредновање поступака у својој скулптури, што је дало велике резултате.

У мом раду преломни тренутак настао је 1962. године за време једногодишње боравака у Паризу. Кроз најоран свакодневни рад, сировео сам ревалоризацију целој свој постојаности и најправио око 30 скулптура. До тада сам радио циклус Оклојника, фиурално али стилизовано, са јасним литерарним подтекстом, али и посебним мојим значењем: они за мене нису били ригидни, већ неки људи машине, као неки надочовек у људској, или њен, или нешто што је оковано њеним оклојом. По њиховој из Париза, радећи и даље

ГРАФИКА 19, 1961.

ову тему, највише су ми сметали литерарни и прича и прво сам покушао да се њих ослободим, што ме је довело према чистој форми.

Овладева једним прочишћеним обликом скулптуре, свдећи је на саму суштину пластике, тако да је чистим скулпторским језиком успевао да изрази одређено осећање.

Ликовно дело мора да буде изоловано и самостално и да делује само собом.

Био је то коначан Логов став. До чистог ликовног односа меко-тврдо долазио је и посматрајући спољни свет – био је у стању да сате проводи пажљиво загледајући машине, кашикаре, додалнице... Волео је све те справе и радо говорио о њима, али то никако није требало довести у директну везу са портретима машина.

То је једно настојање, као нека вера, да скулптуру морам урадити што чистије и што пошистије, говорио је.

Током времена, Лого је стекао завидну сигурност и веома темељно изградио своју апстрактну скулптуру, стално јој додајући нова сазнања и открића. Таланат је несумњиво важан основ сваког уметничког стварања, али без рада и знања се не може доћи до истинског успеха.

Париз је свакако дефинисао Логову тежњу ка универзалности, прихваћену у непосредном додиру са модерном уметношћу 20. века, што ће га касније битно разликовати од његових савременика.

1968 – 34. Бијенале у венецији

Концепт венецијанског ликовног Бијенала је брушен деценијама, тако да он представља престижну манифестацију савремене уметничке продукције у

свету. Национални павиљони у Ђардинима и самој Венецији, те селекција главног кустоса у Арсеналу и централном павиљону, места су на којима су се редили најчувенији уметници света.

Венецијанци засигурно умеју добро да осете дух времена и те, 1968, наши представници су били Лого, Табаковић, Шутеј.

Сам Лого је био презадовољан својом презентацијом. „Продао сам више скулптура на самој изложби, то нису били бико какви купци“, одушевљено је коментарисао.

Велике изложбе су места где се јасно виде колективни експерименти и велике међусобне сличности самих скулптора. Међутим, за Лога се може рећи да је и више но индивидуалиста. Ова његова изузетност постала је колико одлика његове скулптуре толико и драма његове личности.

ДУБРОВНИК, 1955.

Напорно стечену равнотежу одржавао је строгом контролом емотивних и интелектуалних процора и подбуда.

Имам усвајени процес реализације, који одговара мојој природи. Мрзим неред и хаос, волим ред и чистиоту, у живоју као и у уметности. Пошћујем ред и најор и мајрам да они цирају велику улоју. Кад из тиса одливам бронзу, играјим прецизно и после изливања још дуго сам радим да бих исцерао чистиу форму, да бих дошао до оне осетљиве границе кад осетим да одлик и формално и психолошки почиње да живи. Тај говор материјала ми је врло важан, његова чистиота и прецизност. Искључиво ме интересује бронза и камен.

1986. година се памти по Логовој ретроспективној изложби у павиљону „Цвијета Зузорић“, коју је стручна критика оценила као посебан и особит догађај у Београду. Том приликом су изложене 93 скулптуре из времена 1953–1985, фигуративне и слободне форме – изведених углавном у бронзи, мермеру, алуминијуму и комбинацији бронзе и алуминијума, као и 14 пратећих графика.

Избор скулптура је начинио сам Лого, потврђујући њиме своју поетску развојну и стилску нит. Главне одреднице су биле редукована, једноставна маса, конкавно-конвексне контуре, јасно разграничен анфас скулптуре од позадине. Новина коју је Лого вешто искористио је била промењена тачка посматрања саме скулптуре (*Композиција 9, Лист 1974, Скулптура 39, Скулптура 54*). Посматрачу, као важном играчу, омогућено је да се слободно креће око скулптуре. Тиме је аутор увео елеменат време, поред унутрашњег и спољашњег простора као фактора моделаације. Свесно је фаворизовао форму над садржајем, лепоту експресије, универзално појединачну. По Бранкусијевом принципу – форма мора бити тако изведена да буде достојна духа.

У духу модерног класичара, Лого је недвосмислено неговао култ брижљиве обраде и лепоте форме и материјала. Спременошћу на ризик и визионарским сагледавањем времена, Лого је свој сан надмоћно остварио.

Све моје скулпуре у извесном смислу, настојавају проблематику која је назначена ранијим делима, мада све више буде ранију причу, директну асоцијацију и на органски и на машински свешто се претходно протачило кроз дела. Сада се јавља та асоцијација само као мекана форма у односу на тврду форму и што чини јачи ликовни, динамични контраст, при чему је, као што сам поменуо, најчистије надовезивање на природну форму. Ипак, не мајрам да су то чистио аистрактне форме – већ једна логична целина ликовних проблема која живи за себе издвајајући неопредну везу и са машином и са портретом.“

Ото Лого је вајар универзалне уметничке културе и широког космополитског духа. Поштовао је традицију, али је истовремено осећао и прихватао савременост, остваривши на тај начин синтезу класичног и модерног.

графики

Почетак каријере изврсног вајара је графика. Ова дисциплина му је ишла добро. О његовим радовима Лазар Трифуновић сведочи: „... импонују својом уједначеношћу, сигурном и доследно спроведеном концепцијом...“

Без великих речи, мирно и сконцентрисано је решавао суштинска питања. Графики су у хармоничној гами боја, углавном ниског колористичког регистра. Њима је био посебно заокупљен током студијског боравака у Паризу, где их је и излагао у двома познатим галеријама. Но, схвативши да тај рад не доживљава као истинско давање уметношћу и део сопственог бића, свесно се оријентише на скулптуру.

Током каријере је остао веран „мајстор цртежа“, који су били директно везани за израду самих скулптура, тј. њихови предлошци. На овај или онај начин, графика и цртеж су остали његове дуготрајне љубави.

Логово уметничко дело, обимно, кохерентно, чврсто и јединствено, делује у уметности нашег времена као особена творевина, којој ни у једном моменту није недостајала снага уметничког осећања нити аутохтоности израза.

Тих, повучен у своје светове, велики мајстор српске скулптуре недавно је отишао у вечност. За собом је оставио скулптуре разасуте по свету, Београду и љубоморно чуваним колекционарским амбијентима.

У Београду 1. децембра 2018.	Љилана Порчић историчарка уметности
---------------------------------	--

